

AİLE İÇİ İLETİŞİMİ GELİŞTİRME YOLLARI VE ÇOCUK EĞİTİMİ

Çocuk eğitiminde kesinlikle ihmal edilmemesi gereken bir şey varsa o da "SEVGİDİR." Aile içinde çocuğa yeterli sevgi ve ilgi ortamı sağlanmazsa, çocuk mutlaka bunu başka yerlerde arayacaktır. Okullarımızda problem olan çocuklarımızı incelediğimizde her birinin "sevgiden uzak" bir atmosferde yetiştiğini görürüz. Bunun için aile içinde eşlerin birbirine olan sevgisi mutlaka devam etmelidir. Sevgiyi aile ortamında göremeyen çocuk çevresine nasıl sevgi yansıtır ?

Bizim en büyük sorunumuz, bence sadece bizim de değil dünyanın en büyük sorunu; evliliğe yeni adım atıldığında eşlerin birbirine karşı hissettiği "çoşkuyu, sevgiyi daha sonra yitirmeleri". Neden ilk başta sevgilimizi görünce elimiz ayağımız dolaşırken, kalbimiz yerinde duramazken, onun yüzünü beş dakika görebilmek için her şeyi yapacakken, onun yanındaki zamanlarımız en mutlu ve huzurlu zamanlarken; bize ne oluyor da artık onu görmek, onunla baş başa kalmak, oturup onunla sohbet etmek bile istemiyor hale geliyoruz.

Hiç kimse bu mutlu adımı atarken "sana hayatı zehir etmek için ant içerim" demiyor ama neden evliliklerimiz bu hale geliyor?

Seminerlerimizde bunun üzerinde duruyoruz. Çünkü ilk baştaki sevgiyi ve coşkuyu yeniden yakalamadan sağlıklı çocuklar yetiştireceğimize inanmıyorum. Bunun için ilk olarak bütün ailelere "Eşler arası sevginin kaybolma sebepleri" konulu seminerimizi veriyoruz. Daha sonra "Çocuk eğitiminde anne babaya öneriler" konulu semineri veriyoruz.

Baktığınız zaman gençlerin toplum içinde bize yaşattıkları olumsuzlukları gördükçe herkesin bu gençlerin ana-babalarını suçladıklarını görürsünüz. Hepimiz şu sözleri hep duyarız : Anne-babaları bu çocuklara hiç mi terbiye vermemiş? Bunların ailesi hiç mi ilgilenmiyor bunlarla, böyle sorumsuzca çocuk yetiştirilir mi hiç? Hep aile suçludur. Eğer onlar çocuklarına yeterli ve mükemmel eğitim verselerdi çocuklar böyle mi olurdu? Ah şu aileler yok mu, "saldım çayıra, mevlam kayıra" usulüyle hiç çocuk mu yetiştirilir? Evet okulda yöneticiler ve eğitimciler onları suçlar, politikacılar onları suçlar, kanun uygulayıcıları onları suçlarlar. Hep anne-babalar suçlanır. Suçlamak kolaydır önemli olan çözüm getirmektir. Anne-babalar suçlanıyor ama onların karşılaştıkları problemlerde onlara kim yardımcı olacak. Onlar neyi yanlış yaptıklarını, nasıl yapmaları gerektiğini nereden öğrenecekler!

Maalesef anne-babalar suçlanır ama eğitilmez. Her yıl milyonlarca genç çift, en zor meslek sayılan anne-babalığı üstlenir. Tümöyle aciz ve çaresiz bir bebekten, katılımcı, üretici, iş birliğini ve insanlara yardımı seven, vatani için çalışmaya azimli insanlar yetiştirme sorumluluğunu yüklenir. Bundan daha zor ve özveri isteyen bir meslek var mıdır? Kaç anne-baba bu meslek için eğitilmiştir? Şu an çalıştığımız işlerimizi yapabilme adına her birimiz bir eğitimden geçmiştizdir. Dört, beş yıllık fakülteleri bitirmeden hiçbir işin sertifikasını bizlere veremiyorlar ama anne-baba olma sertifikası almadan çocuklar yetiştiriyoruz bunun sorumluluğunu kim taşıyacak, yalnızca anne-babalar mı?

Bu gün ergenlik çağına gelen binlerce genç kendilerine göre geçerli nedenler yüzünden anne-babalarını "işten atmışlardır":

"Annem-babam benim yaşındaki gençleri anlamıyor."

"Her gece eve döndüğümde konferans dinlemekten bıktım."

"Anne-babama hiçbir şey anlatmam. Anlatsam da anlamıyorlar."

"Keşke annem-babam beni rahat bıraksa."

"En kısa zamanda evden ayrılacağım. Her konuda sürekli başımın etini yemelerine dayanamıyorum."

Bu çocukların anne-babaları, dile getirdikleri aşğıdaki sözcüklerle çocukları tarafından "işten kovulduklarının" farkına vardıklarını göstermişlerdir, artık onlar üzerinde tesir güçleri kalmamıştır.:

"On beş yaşındaki oğlumu artık hiç etkileyemiyorum."

"Onunla uğraşmaktan artık vazgeçtim."

"Nereye gittiğini, ne yaptığını anlatmıyor. Ona nerdeydin diyorum; beni ilgilendirmediğini söylüyor."

"Bizimle konuşmuyor. Biz konuşmaya çalışınca; "rahat bırakın beni" diye çıkışıyor.

Neden bu kadar çok sayıda genç anne-babalarına "düşman" olarak görmeye başlıyor? Neden bugün evlerde kuşaklar arası ayrılık bu denli yaygın? Neden toplumumuzdaki anne-babalar ve çocuklar kelimenin tam anlamıyla birbirleriyle savaşıyorlar? Ne yapmamız gerekiyor?

Seminerlerimizde "ilk çocuk sayesinde deneme-yanılma yoluyla anne-babalığı öğrendiğimizi, daha sonrakilerde aynı hatalı davranışları sergilemediğimizi" ifade ettiğimizde anne-babalar acı-acı gülümsüyor. Onların bu durumu bizi de derinden yaralıyor.

Seminer çalışmamızla toplumumuza sevgi dolu, mutlu, insanlarla barışık, sorumluluklarının bilincinde, ülkesi için çalışmaya azimli gençler yetiştirecek aileler oluşturma çabası içindeyiz. Eğer bunu başarabilirsek bahtiyar olacağız. Bu duygu ve düşüncelerle böyle bir gayret içine girdik inşallah Allah bizi mahcup etmez.

Canten KAYA

Özel Eğitim Uzmanı

EDİNKA